

Святослав Щербина,
голова Запорізької обласної ГО "Збережемо Святині Запорозжя",
священик громади "Оріяна" м. Запоріжжя Рідної Української Національної Віри
(РУНВіри)

В усі часи загарбники намагалися силою нав'язати свою зверхність підкореним народам. Першочергово вторжники знищували провідників нації та непокірних, грабували та вчиняли насилля над поневоленими, привласнювали їхні землі та цінності, нав'язували свою мову та звичаї, калічили дівочі долі та багато чого іншого.

За часів панування на наших землях московського царату багато цих чинників застосовували і проти нашого роду. Але найлютіші, нелюдські засоби та методи використовували проти нас, Українців, у двадцятому столітті совітські вожді з московії. Нас намагалися знищити як націю. Лише за три з половиною десятиліття, на багатющих землях, нам зробили три голодомори. Нам "добровільно" впроваджували "народну" колективізацію і так зване "розкуркулення", при цьому було знищено сільського господаря. Постійно проводилися репресії проти нашої інтелігенції. У нас забирали дітей і виховували їх у дусі яничарства, запродавства та зрадництва і ще багато чого іншого. Це ще не всі злочини проти нашого народу.

Знищуючи українців фізично вторжники не забували позбавити нас і РІДНОЇ ДУХОВНОСТІ. З впровадженням більшовицької ідеології в Україні масово винищувалася наша інтелігенція, яка була носієм древньої Духовності Наших Предків. Масові розстріли вчителів, лікарів, письменників, кобзарів а також "інакомислячих" вже дали перші сходи під час нелюдських злочинів проти носіїв рідного звичаю - українського селянина. На той час було вбито цвіт нації, і об'єднати народ на повстання проти більшовицької Росії вже було нікому.

Мільйони знесилених селян змирившись з анти-людяним режимом в муках відходили у вічність. Багато з них так і не дізналися про солодкі почуття перших поцілунків та щирого кохання, так і не відчули що то є за справжнє щастя бути матір'ю або батьком. Їх позбавили всього, навіть права на життя. Така "братня" свобода прийшла з большевизмом зі сходу.

Мільйони скалічених доль, мільйони страчених та ненароджених, таке "світле майбуття" мала наша багатостраждальна Ненька-Україна в союзі "свобідних брацьких" народів. Між жорновами молоху перемелювалися не лише людські долі а й наша квітуча земля.

Ще в тридцятих роках минулого століття будівництвом Дніпрогесу совіти розпочали знищувати наші Святині, такі як Хортиця та Дніпрові Пороги, які споконвічно єднали народ наш, надихали нас на продовження життя на землі багатій. (Хоча ще на початку ХХ століття в Олександрівську (теперішнє місто Запоріжжя) неукраїнською владою було вчинено першу наругу над Священною Хортицею. На острові масово вирубувалися віковічні дуби, вибухівкою підривалися хортицькі скелі).

Протягом віків безліч вторжників намагалися підкорити нас та заволодіти нашими квітучими землями, але їм і в голову не приходило знищувати могили підкореного народу. Та ідеологам з Москви було замало вбити нас, як Народ, як націю. Вони розпочали знищувати й наше чарівне довкілля, розорювати Первинний Степ разом з Предківськими Могилами, масово вирубувати дерева, пускати "рекі вспять" і багато чого іншого, все заради "победи комунізму". Таким чином було знищено сотні тисяч могил, вік яких сягає не одне тисячоліття.

З будівництвом Дніпрогесу в Україні розпочалося зародження і екологічної катастрофи. Піднявши греблею дніпрові води на сорок метрів вище природного рівня під водами нового русла опинилися дев'ять великих і понад 60 малих Дніпрових Порогів. Було затоплено велику кількість населених пунктів та родючих земель і пасовищ, не враховуючи Предківських Могил та Святилищ.

У своїх "Спогадах" Григорій Омельченко, лоцман який разом з Дмитром Яворницьким в останнє проходили Дніпровими Порогами, перед їхнім затопленням, згадує: "Великим злочином проти нашого народу і людства було затоплення Дніпрових Порогів. Раніше Пороги виконували свою природну функцію. Дніпрові води вдаряючись о Пороги насичували озоном наше довкілля і повітря було дивовижно чисте й прозоре. Тож в майбутньому, для того щоб судна могли проходити Дніпром без перешкод, потрібно зробити обвідний канал. Таким чином необхідно звільнити Пороги, щоб вони і надалі могли б виконувати своє призначення.

Одночасно з будівництвом Дніпрогесу, поруч з Хортицею, совіти зрівнювали все з землею під майбутнє місто металургів. Так було знищено безліч древніх могил, в тому числі й могилу Князя Святослава Хороброго.

Археолог Михайло Міллер у своїх працях згадує, що археологи не встигають за будівниками Дніпрогесу досліджувати пам'ятки минувшини. І безліч пам'яток історії зникають безслідно. Він наголошує, що в майбутньому необхідно поновити археологічні дослідження, особливо на тому місці де була знайдена могила Князя Святослава, а потім треба там встановити величний пам'ятник Князю Переможцю.

З будівництвом міста та заводів вторжники не забули оминати і Священного Острова. З Хортиці бралися граніти на будівництво Дніпрогесу, вирубувалися дерева, розпочалося масове розорювання земель острова під сільхоз угіддя, при цьому все знищувалося: пам'ятки історії, археології та природи. На острові з'явилися новітні селища, ферми, установи та більше сорока баз відпочинку. Кожен завод, збудований у місті Запоріжжі, отримав частку хортицької землі під "бази отдыха".

Прикриваючись "благаполучієм советского человека" московські комісари намагалися знищити наші Святині. Таких прикладів чимало.

Таким чином змінюючи наше довкілля комісари з півночі намагалися прищепити нам те, що "советській человек есть властелін природи, а природа должна служить ему".

Лише в п'ятдесят роках минулого століття під водами Каховського водосховища опинилися не лише землі Легендарного Великого Лугу а й п'ять з восьми Запорозьких Січей, десятки міст та столиць скіфів та сарматів, сотні селищ та хуторів, десятки тисяч могил наших Славних Великих Предків. Під водами каховського болота покояться Духовні Скарби нашого Роду. В майбутньому їх необхідно звільняти від облудного совітського намулення, заради України та прийдешніх поколінь.

А таких боліт, як Каховське, совіти набудували по всьому Дніпру. Окрім того, що знищено дивовижне Українське довкілля та пам'ятки минувшини ми з вами змушені

споживати отруєну (непридатну для здорового життя) воду, вдихати отруєне повітря (наслідки злочинної індустріалізації), що веде до вимирання нашого народу.

Окрім будівництва металургійних та хімічних виробничих комплексів в Україні споруджено чимале число теплових, гідро та атомних електростанцій. Наслідки їх виробництва ми з вами відчуваємо щоденно. Особливо наслідки вибуху в 1986 року на Чорнобильській атомній станції. Заручниками котрого стала вся наша нація, не кажучи вже про отруєні чорноземи та довкілля і скалічені людські долі мільйонів українців.

Не забуваймо і про те, що московські царі своїми указами десятки разів забороняли нам писати, читати і навіть розмовляти Українською Мовою. Вони жадали знищити все наше - Українське.

Московські більшовики обіцяли нам "равенство, братство і свободу", а насправді діяли підступними методами. Вони поступово розпочали здійснювати зросійщення нашого народу через відкриття дитячих садків, шкіл та вузів. Вчителям, які викладали предмети російською мовою до основної платні робилися надбавки. Постановки вистав у театрах ставилися, в більшій мірі, мовою північного сусіди. Газети, радіо, телебачення, книги, вивіски, оголошення в транспорті всі вони стали "русскоязычними". І не лише вони. Військо, правоохоронні органи, діловодство на виробництвах та вся звітна документація також стали на "общепонятном языке".

І дійшло вже до того, що на сході та півдні України було тяжко знайти місто чи село де б лунала українська мова. Хоча з даних міського архіву Запоріжжя є такі факти, що ще наприкінці 19-го та на початку 20-го століття в місті Олександрівську українці, росіяни, жидаї і навіть німці всі розмовляють українською, важко було почути російську чи іншу мову.

Це було за совітів. Але й зараз в мовному питанні в Україні мало що змінилося. В Запорізьких школах як викладали на "общечеловеческом языке", так і викладають, як в транспорті оголошували зупинки чужою мовою, так і надалі це роблять, як на виробництвах боролися з проявами "українського націоналізму", так і надалі борються і сьогодні. В місті майже нечутно рідної мови. Коли ми спілкуємося то нам часто роблять закиди, "откуда вы приехали?", "бендери", "їдте к себе дамой". Хоча ми, українці, маємо повне на це право казати зайдам "їдте к себе дамой".

З розпадом совітського союзу, на початку дев'яностих минулого століття, злочини проти України та її народу не вичерпуються. Комуно-комсомольська верхівка отримала чудову можливість для власного збагачення. Поки свідомі українці боролися із залишками комуністичної системи, то в цей час чужинці прибрали до своїх рук чималу частку державного майна і в більшій мірі залишилися на керівних посадах в Україні. Вони стали власниками банків, заводів, фабрик, різноманітних фірм, розпорядниками та власниками земель. У цей час чимала кількість державних цінностей перейшла до їхніх рук. В Україні, як гриби після дощу, з'явилося чимало мільйонерів та мільярдерів. І всі вони не українського походження. Вони є байдужі до долі корінної нації. Їм Україна потрібна як плацдарм для власного збагачення.

Те що не встигли знищити совіти зараз добивається з новою силою. Будівництвом приватних особняків знищуються природно-заповідні та історичні місця в Україні. Масово розриваються Древні Могили, а знахідки з них поповнюють приватні колекції. Через Священну, для кожного свідомого Українця, Хортицю будується транснаціональна магістраль, яка вже сьогодні завдає непоправної шкоди Національному заповіднику. На острові й по цей час знищуються історичні пам'ятки, масово ведеться незаконне

приватне будівництво житла для багатіїв та розважальних закладів. І таких прикладів безліч, по всій Україні.

В українців і надалі вбивають надію на те, що в державі можна щось змінити на краще. Тож вони й змушені шукати собі "кращої долі", але вже за межами України. За роки Незалежності з України виїхало щонайменше десять мільйонів українців, більшість яких вже ніколи не повернеться на свою Батьківщину. Це є обличчя новітньої політики: "на нашій, не своїй землі".

На додаток можна сказати, що ми в Україні стаємо неспроможні до народження. Якщо в родині є хоч одна дитина, то ми вже радіємо своєму успіху. Хоча ще на початку ХХ століття в українських родинах було від п'яти до п'ятнадцяти та більше дітей. А зараз, якщо і народжуються діти то у великій мірі серед них дуже тяжко знайти здорового хлопчика чи дівчинку.

Ще є чимало чинників які впливають на народження в Україні. Один із них це розбещення суспільства. Годі й говорити про якусь корисну для України суспільну мораль за совітської доби, хоча й в новітній історії України годі шукати зрушення на покращення у виховані малолітніх дітей, підлітків та їх батьків. В Україні на державному рівні відсутнє патріотичне виховання. Знищується українське військо, числено зростають каральні органи, збільшується число безпритульних дітей та безхатченків.

Сьогодні в Українській державі й надалі робиться все проти нас, Українців. Всі засоби масової інформації (дезінформації), особливо радіо й телебачення, заповнені добре продуманими наповнювачама розбещення суспільства. З цього випливає і зростання злочинності, алкоголізму, наркоманії, проституції і неприродні способи життя серед молоді. Все це веде до неспроможності мати дітей, не кажучи вже про здорове покоління.

Можна з певністю сказати, що в Україні в ХХ столітті проводився геноцид проти нашого народу не лише фізичний, а й ДУХОВНИЙ. Він триває і по цей час.

ДУХОВНИЙ ГЕНОЦИД В ХХ СТОЛІТТІ ПРОТИ УКРАЇНИ І ЇЇ НАРОДУ ЦЕ ЗЛОЧИН ЯКОМУ НЕМОЖЕ БУТИ ВИПРАВДАНЬ. Та антилюдяна політика в совітським таборі невірних народів повинна бути засуджена і не лише вона, а й її творці також, поіменно, щоб в майбутньому більше не сталося таких злочинів проти нас, УКРАЇНЦІВ.

Тож зберігаймо, вивчаймо і примножуймо ДУХОВНУ СПАДЩИНУ нашого Народу, заради себе й прийдешніх Поколінь!

Слава Україні!

Слава Українському Народу!